

1576/4039 - عَنِ الْبَرَاءِ رضيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: بَعَثَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِلَيَّ أَبِي رَافِعٍ يُؤْذِي رَسُولَ اللَّهِ رَفِيعَ الْيَهُودِيِّ رِجَالًا مِنَ الْأَنْصَارِ، فَأَمْرَرَ عَلَيْهِمْ عَبْدَ اللَّهِ بْنَ عَتَيْلٍ، وَكَانَ أَبُو رَافِعٍ يُؤْذِي رَسُولَ اللَّهِ صَلَى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَيُعِينُ عَلَيْهِ، وَكَانَ فِي حِصْنٍ لَهُ بِأَرْضِ الْحِجَازِ، فَلَمَّا دَتَّوْا مِنْهُ، وَقَدْ غَرَبَتِ الشَّمْسُ، وَرَاحَ النَّاسُ بِسَرْحِهِمْ، فَقَالَ عَبْدُ اللَّهِ لِأَصْحَابِهِ: اجْلِسُوا مَكَانَكُمْ، فَإِنِّي مُنْطَلِقٌ، وَمُتَلَاطِفٌ لِلْبَوَابِ، لَعَلِيَ أَنْ أَدْخُلَنِي. فَأَقْبَلَ حَتَّى دَنَا مِنَ الْبَابِ، ثُمَّ تَقَعَّدَ بِشَوْبِهِ كَأَنَّهُ يَقْضِي حَاجَةً، وَقَدْ دَخَلَ الْبَوَابِ، فَهَتَّفَ بِهِ الْبَوَابُ: يَا عَبْدَ اللَّهِ، إِنْ كُنْتَ تُرِيدُ أَنْ تَدْخُلَ فَادْخُلْ، فَإِنِّي أُرِيدُ أَنْ أُغْلِقَ الْبَابَ، فَدَخَلْتُ فَكَمْنَتُ، فَلَمَّا دَخَلَ النَّاسُ أَغْلَقَ الْبَابَ، ثُمَّ عَلَقَ الْأَغْلَاقَ عَلَى وَتَدِ، قَالَ: فَتُمْتُ إِلَى الْأَفَالِيدِ فَأَخْذَنَاهَا، فَفَتَحْتُ الْبَابَ، وَكَانَ أَبُو رَافِعٍ يُسْمِرُ عَنْهُ، وَكَانَ فِي عَلَالِيَّ لَهُ، فَلَمَّا ذَهَبَ عَنْهُ أَهْلُ سَمِّهِ صَعِدْتُ إِلَيْهِ، فَجَعَلْتُ كُلَّمَا فَتَحْتُ بَابًا أَغْلَقْتُ عَلَيَّ مِنْ دَاخِلِ، قُلْتُ: إِنَّ الْقَوْمَ نَذِرُوا بِمَا يَخْلُصُوا إِلَيَّ حَتَّى أُقْتَلَهُ، فَانْتَهَيْتُ إِلَيْهِ، فَإِذَا هُوَ فِي بَيْتِ مُظْلِمٍ وَسُطْرَ عَيَالِهِ، لَا أَدْرِي أَيْنَ هُوَ مِنْ الْبَيْتِ، قُلْتُ: يَا أَبَا رَافِعٍ، قَالَ: مَنْ هَذَا؟ فَأَهْوَيْتُ نَحْوَ الصَّوْتِ فَأَضْرِبَهُ ضَرْبَةً بِالسَّيْفِ وَأَنَا دَهِشٌ، فَمَا أَعْنَيْتُ شَيْئًا، وَصَاحَ، فَخَرَجْتُ مِنَ الْبَيْتِ، فَأَمْكَثْتُ عَيْرَ بَعِيدٍ، ثُمَّ دَخَلْتُ إِلَيْهِ، قُلْتُ: مَا هَذَا الصَّوْتُ يَا أَبَا رَافِعٍ؟ فَقَالَ: لِأُمَّكَ الْوَيْلُ، إِنَّ رَجُلًا فِي الْبَيْتِ ضَرَبَنِي قَبْلَ بِالسَّيْفِ، قَالَ: فَأَضْرِبْهُ ضَرْبَةً أَثْخَنْتُهُ وَمَا أُقْتَلَهُ، ثُمَّ وَضَعْتُ ظُبْيَ السَّيْفِ فِي بَطْنِهِ حَتَّى أَحَدَ فِي ظَهِيرَهُ، فَعَرَفْتُ أَيْنِي قُتْلُتُهُ، فَجَعَلْتُ أَفْتَحُ الْأَبْوَابَ بَابًا بَابًا، حَتَّى انتَهَيْتُ إِلَى دَرَجِهِ لَهُ، فَوَضَعْتُ رِجْلِي، وَأَنَا أُرِي أَيْنِي قَدْ جَلَسْتُ إِلَى الْأَرْضِ، فَوَقَعْتُ فِي لَيْلَةٍ مُفْمِرَةٍ، فَانْكَسَرْتُ سَاقِي فَعَصَبَتْهَا بِعِمَامَةٍ، ثُمَّ انْطَلَقْتُ حَتَّى انتَهَيْتُ إِلَى الْأَرْضِ، فَوَقَعْتُ فِي لَيْلَةٍ مُفْمِرَةٍ، حَتَّى أَعْلَمَ أَقْتَلْتُهُ؟ فَلَمَّا صَاحَ الدِّيكُ قَامَ النَّاعِي عَلَى السُّورِ، فَقَالَ: أَنْعَى أَبَا رَافِعٍ تَاجِرَ أَهْلِ الْحِجَازِ، فَانْطَلَقْتُ إِلَى أَصْحَابِي، قُلْتُ: النَّجَاءُ، فَمَدْ قَتَلَ

اللَّهُ أَبَا رَافِعٍ، فَأَنْتَ هُنْتُ إِلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَحَدَّثَنِي، فَقَالَ لِي: ابْسُطْ رِجْلَكَ. فَبَسَطْتُ
رِجْلِي فَمَسَحَهَا، فَكَأَكَّهَا لَمْ أَشْتَكِهَا قَطُّ.

1576.4039. Баро розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам ансорийлардан бир неча кишини яхудий Абу Рофеънинг олдига юбордилар. Уларга Абдуллоҳ ибн Атикни амир этиб тайинладилар. Абу Рофеъ Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васалламга озор етказар, у зотнинг заарларига (бошқаларга) ёрдам берар эди. У ўзининг Ҳижоз еридаги қалъасида яшар эди. Улар унинг олдига яқинлашишганда қуёш ботиб бўлган, одамлар подаларини қайтариб олиб келишган эди. Абдуллоҳ шерикларига: «Жойингизда ўтириб туинг, мен ўзим бориб, эшикбонга ҳийла қилиб кўраман, шояд, кириб кетсам», деди. Юриб бориб, дарвозага яқин келди-да, сўнг худди қазои ҳожат қилаётгандай, кийимиға бурканиб олди. Одамлар кириб кетишиди. Шунда эшикбон унга: «Эй Аллоҳнинг бандаси! Кирмоқчи бўлсанг, кир, дарвозани ёпмоқчиман», деди.

(Абдуллоҳ айтади) «Мен кирибօқ, яшириниб олдим. Одамлар кириб бўлгач, у дарвозани ёпди-да, лўкидонни қозиқقا илиб қўйди. Мен туриб, калитлар томон бордим-да, уларни олиб, дарвозани очдим. Одатда кечки пайт Абу Рофеънинг ҳузурида сұхбатлашиб ўтиришар эди. У болохонасида экан. Сұхбатдошлари кетгач, унинг олдига чиқдим. Ҳар эшикни очганимда, ортимдан (ичкаридан) қулфлаб олар эдим. (Ичимда) «Одамлар мени сезиб қолишса, уни ўлдиргунимча менга ета олишмайди», дер эдим. Унинг олдига этиб бордим. Қарасам, у қоп-қоронғи уйда, аҳли-оиласининг орасида экан. У уйнинг қаерида эканини била олмасдим. Шунда мен: «Эй Абу Рофеъ!» дедим. У: «Ким бу?» деди. Овоз томонга бурилиб, унга қилич урдим. Ўзим ҳам даҳшатга тушиб, ҳеч нарса қила олмай қолдим. У қичқириб юборди. Мен дарҳол уйдан чиқиб кетдим. Сал нари бориб, бироз турдим-да, сўнг унинг олдига қайтиб кириб: «Бу нима овоз, эй Абу Рофеъ?» дедим. У: «Онанг бўзлаб қолсин! Уйда бирор бор, бироз олдин менга қилич урди», деди. Унга яна зарба берган эдим, жароҳатланди, бироқ ўлмади. Сўнг қилични қорнига санчган эдим, учи белига борди. Шунда уни ўлдирганимни аниқ билдим. Сўнг эшикларни бирма-бир очиб бориб, шотига этиб келдим. Ерга етдим деб ўйлаб, оёғимни қўйган эдим, ойдин кечада йиқилиб тушиб, болдирим синди. Уни саллам билан боғлаб олдим-да, йўлга тушиб, дарвозанинг олдига бориб ўтиридим ва ўзимча: «Уни ўлдирганимни аниқ билмагунимча, бу кеча (бу ердан) чиқмайман», дедим. Нихоят, хўрор қичқиргач, ўлим жарчиси девор устида туриб: «Ҳижоз аҳлининг савдогари Абу Рофеънинг ўлимини эълон қиласман!» деб жар солди. Шунда шерикларимнинг олдига бориб, «Қочиб қолинглар! Аллоҳ Абу Рофеъни ўлдирибди!» дедим. Кейин Набий соллаллоҳу алайҳи васалламнинг ҳузурларига этиб бориб, у зотга (бўлган воқеани)

айтиб бердим. Шунда у зот: «Оёғингни узат», дедилар. Мен оёғимни узатдим. У зот уни силаб қўйдилар. Оёғим умуман оғримагандек бўлиб қолди».

Манба: hadis.islom.uz

